

شرط ششم: داشتن محل استقرار

شرط ششم: داشتن محل استقرار

مسأله ۴۷۴) یکی از شرایط قصر نماز در سفر، آن است که شخص محل استقرار و نقطه اقامت ثابتی در غیر سفر داشته باشد؛ بنابر این چنانچه مسافری اصلاً محل ثابت و مکان استقرار و سکونتی نداشته باشد، (یعنی خانه به دوش باشد) نمازش تمام است.

مسأله ۴۷۵) عشایر کوچ کننده و کسانی که در بخشی از سال در محلی ساکن بوده و در بخش دیگری از سال به منطقه ایلیاتی کوچ می کنند و در کوه و دشت مستقر می شوند، حکم خانه به دوش را ندارند، بلکه چنین افرادی دارای دو وطن هستند که اگر فاصله بین دو مکان به اندازه مسافت شرعی باشد، نمازشان در مسیر بین این دو مکان قصر است.

مسأله ۴۷۶) اگر خانه به دوش بخواهد سفر دیگری برود؛ مثلاً بخواهد به حج برود یا برای عیادت کسی به شهری برود، چنانچه در این سفر هم، مانند سفرهای دیگر با خانواده و آنچه همراه اوست، برود به طوری که آن زمان نیز عنوان "خانه به دوش" بر او صدق کند، نمازش تمام است، اما اگر آنها را در شهری می گذارد و خودش می رود به گونه ای که آن هنگام به او خانه به دوش گفته نشود، بعید نیست که نمازش قصر باشد.

مسأله ۴۷۷) اگر در بخشی از سال مکان استقرار دارد، ولی در بخش دیگری از سال جای ثابتی ندارد و خانه به دوش است، باید هنگام سکونت در محل استقرار نمازش را تمام و زمانی که بیرون می آید و محل استقرار ندارد (مانند بعضی از قبیله ها)، بنابر احتیاط واجب هم قصر و هم تمام بخواند.

مسأله ۴۷۸) اگر از قبیله ای که خانه به دوش هستند، فردی برای جستجو و یافتن گیاه و برکه، جدا شود، هرچند به مقدار هشت فرسخ یا بیشتر برود، نمازش تمام است.

۱. تعبیر "خانه به دوش" کنایه از کسی است که خانه و زندگی اش همراهش است و هیچ محل استقرار خاص و مسکن و موطنی ندارد که وقتی از آنجا خارج شد، به آنجا برگردد.